

5.
 Ma femm' dont j'entends la voix!"
 Cahin, caha
 Hu' dia! Hop là!
 Ma femm' dont j'entends la voix!"
 I' s' lanc' su' l' pavé en bois.

6.
 Mais i' gliss' su' l' sol mouillé,
 Cahin, caha
 Hu' dia! Hop là!
 Mais i' gliss' su' l' sol mouillé;
 Crac, il est escrabouillé!

7.
 Du fiacre un' dam' sort et dit:
 Cahin, caha
 Hu' dia! Hop là!
 Du fiacre un' dam' sort et dit:
 „Chouett', Léon, c'est mon mari!

8.
 Y a plus besoin d'nous cacher!
 Cahin, caha,
 Hu' dia! Hop là!
 Y a plus besoin d'nous cacher!....
 Donn' donc cent sous au cocher!"

Dit liedje neuriënd, zijn wij, dunkt me, in de ware stemming om naar den grooten boulevard terug te keeren, waar het blauwe, electrische schijnsel de houtbestrating doet glimmen en alles een vreemde tint geeft, eene tint van onecht, van nagemaakt: aan de gezichten der wandelaars, aan de bladeren der boomen, aan den hemel zelfs.

En we zullen begrijpen dat er iets vreeselijk treurigs is aan die drukke boulevards, waar men, als in den schouwburg, slechts de eerste sujetten ziet schitteren, terwijl één blik achter de schermen u alle illusie zou ontnemen. Daar rillen arme, slecht gekleede figuranten van kou, daar bibberen halfnaakte danseressen onder de dunne manteltjes, daar weent de komiek en daar denkt de „koningin” met schrik aan den naderenden verval dag van haar huishuur. Hier wacht de ellende, de ontucht en de misdaad tusschen rijkdom, gezetenheid en aanzien.

Place de la Concorde («Eendrachtsplein»).